

Moira Macdonald
ÉS BOLDOGAN ÉLTEK

ÉS BOLDOGAN ÉLTEK

MOIRA MACDONALD

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Storybook Ending

Copyright © 2025 by Moira Macdonald

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

ISBN 978 615 104 048 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

*Bruce-nak,
a hold alatt, a nap alatt*

Mindenki egyetért benne, hogy a kellemetes levelek írásának
tehetsége sajátilag nőnemű adottság.

Jane Austen: *A klastrom titka*

(Borbás Mária fordítása)

★ ★

Az a lényeg, hogy beszélgetés alakuljon ki a könyvek között.
A könyvek ugyanis, ha egymás mellé teszik őket, szóba elegyednek.*

Paul Yamazaki: *Reading the Room: A Bookseller's Tale*

(Türelem olvasót terem. A könyvárus meséje)

* Paul Yamazaki több mint ötven éve vezeti a City Lights nevű híres San Franciscó-i könyvesboltot. A szerző a memoárjából vett idézettel, valamint a regényben szereplő könyvesbolt szójátékos nevével (az eredetiben: Read the Room) tisztelag előtte. – *A ford.*

1 . F E J E Z E T

APRIL

Hibát követett el, amikor megírta azt a levelet. Igen, ebben egészen biztos volt.

Sokszor eszébe jutott, hogy mivel egyedül él, talán a kelletténél több ideje jut elmélkedésre. Hajlamos volt ugyanis túlgondolni a dolgokat, és – társaság híján – kitalált sztorikkal szórakoztatni magát. Ilyenkor már-már úgy érezhette, hogy benépesülnek az üres szobák. A sztorik jó részét maga a lakás ihlette, amely egy, a húszas években épült, hivalkodástól mentes, vörös téglás ház harmadik emeletén volt. April sokszor odaképzelt egy kis családot, amely a gazdasági világválság éveiben osztozhatott a helyiségeken, és a szülők talán lepedővel függönyözték el a nappali egyik sarkát, hogy legyen egy zug, ahova félrevonulhatnak. A negyvenes években pedig talán egy nő élt itt egyedül, aki valamelyik seattle-i gyárban dolgozott a futószalag mellett, és a fronton harcoló férjét vagy az udvarlóját várta haza. Aztán még később, a hatvanas években, egy *Reklámőrülteket* idéző, egyedülálló titkárnő várhatta itt a szebb időket az élénk színű ruhájában, miután a cégnél sóváran bámulta az irigylet munkaköröket betöltő férfiakat. És talán mindenki hagyott maga után valamilyen nyomot: ki a némileg összekaristolt fapadlón, ki a fürdőszoba kissé töredezett csempéjén, ki az ágyneműtartó szekrény polcain, amelyeket ősrégi, megsárgult papír borított. Lehet, hogy van, aki még él a régiek közül, és szeretettel emlékszik vissza a csendes seattle-i

utcára, ahol tavasszal virágba borult cseresznyefákat láthatott? April néha arról is fantáziált, hogy egyszer, mintegy varázsütésre, felbukkanhatnának a régebbi korok lakói, és tarthatnának egy kis emlékidéző összejövetelt. Úgy képzelte, hogy az elődei elborzadnának azon, hogy ő mennyi lakbért fizet, meg azon is, hogy azóta sem cserélte le a polcvédő papírt. (De hát létezik olyan ember, aki cseréli a polcvédő papírt?!)

Most azonban a jól ismert, kellemesen kifakult falakon kívüli, friss fejlemény foglalkoztatta Aprilt. Az ominózus levelet ugyanis megírta, és el is vitte a rendeltetési helyére, majd ezt szinte azonnal meg is bánta.

Ma már, ugye, szinte senki nem ír levelet tollal, papírra, ám April imádta az írásbeli kommunikáció „e-mail-mentes” válfaját. Az ő szemében a kézírás, a maga szögletes vagy éppen gömbölyded betűivel és kacskaringóival, amolyan miniatűr térkép volt, amely megmutatja egy másik ember esszenciáját, vagy kaput nyit egy új világra, mint egy sercegő töltőtollal papírra vetett, Viktória kori regény. Ugyanakkor nagyon jól tudta, hogy vannak levelek, amelyeket semmi szín alatt nem szabad postázni. Például jobb, ha a fájdalmas titkot magunkkal visszük a sírba vagy az „aggkori elgyengülésbe”, jelentsen ez bármit, és ugyanez vonatkozik a toporzékolós hisztiroham írott megfelelőjére, azaz a hamar elpárolgó, de a bőszen telekörmölt papíron tovább élő indulatra is. No meg a pletykákra – amelyek vagy igazak, vagy nem, és talán különösen akkor nem ajánlatos levélben terjeszteni őket, ha igazak –, valamint a késő este fogalmazott, „Még nem ismeresz engem, de...” kezdetű episztolákra, amelyekből nemigen olvasható ki más, mint az, hogy belezúgtunk egy kvázi idegenbe.

A levél, amelyet April írt, sajnálatos módon ez utóbbi kategóriába tartozott.

Nem adta postára, de így is eljutott a rendeltetési helyére, azaz Anthony Horowitz *Szarkagyilkosságok* című regényének lapjai között a „Türelem Olvasót Terem” névre hallgató, kétsaroknyira

lévő könyvesbolt antikvár részlegére. April ugyanis bevitt oda egy halom könyvet, és akkor úgy tűnt, hogy szebbnél szebb ígéreteket hordoz ez a derűs, napsütéses májusi reggel. Az eladásra kínált köteteket szortírozó, harmincas férfi nevét April nem tudta, de azt látta, hogy jól áll neki a szakáll, pedig nemigen fordít rá gondot, a szelíd mosolya pedig akár béna versek ihletője is lehet. Biztosra vette, hogy a férfi meg fogja találni a levelét, és el is olvassa, hiszen úgy tűnt, hogy alaposan átnéz minden egyes kötetet. Olyan embernek látszott továbbá, aki értékelni tudja a névtelen levél által kínált, izgalmas fejtörőt – és nagyon, de nagyon jóképű volt. Akár színésznek is beilllett volna, bár nyilván nem volt az, de ezzel együtt csendes, sőt, kissé félszeg könyvmoly benyomását keltette. April már többször látta, hogy milyen udvariasan kommunikál a vevőkkel, és egyszer annak is szemtanúja volt, hogy egy idős férfinak, aki szkeptikusan viszonyul a számítógépekhez, türelmesen megkeres egy könyvet az interneten. Egy szó, mint száz: kedves, rendes fickónak látszott.

April pedig abszolút készen állt a kedves, rendes fickókra, hiszen immár hivatalosan is magányos volt. Az, hogy otthonról dolgozik, eleinte kényelmes opciónak tűnt, de mostanra mintha anélkül vált volna tartós, hosszú távú dologgá, hogy ő erre áldását adta volna. Eleve hajlamos volt azonban az introverzióra, így talán túl könnyen adaptálódott ehhez az életformához. Pár napja, séta közben, mert abból azért nem engedett, hogy mindennap kimozdul a lakásból, történjen bármi, fittyet hányva még a Seattle-ben oly gyakori tavaszi esőzésekre is, szóval séta közben azon kapta magát, hogy a kelleténél jobban ráizgul egy szvetterbe bugyolált kutyusra, akit a gazdija gyorsan el is vonszolt onnan. Aprilt aggasztotta, hogy kezd kijönni a gyakorlatból az emberekkel folytatott interakció terén, de hát hogy gyakoroljon, ha nem találkozik senkivel? Úgy tűnt ugyanis, hogy a szomszédai is olyasfélék, mint ő: csendes, magányos, a négy fal közül ritkán kimerészkedő emberek. Átszűrődött a falon a zene, amit hallgattak, meg a lépteik

és egy-egy rejtélyes, tompa puffanás, de April alig látta őket, így inkább róluk is kitalált mindenféle sztorikat.

Persze, akár meg is szólíthatta volna a könyvesboltban dolgozó férfit, mint bárki más, de nemrég újraolvasta Helene Hanff *Charing Cross Road 84.* című könyvét, amelynek alapján az *Egy ház Londonban* című film készült, majd egyik este végignézett egy kétrészes romkomot, és megfogant benne a levélírás gondolata. Hiszen a filmekben mindig minden jól sül el, a *Charing Cross Road 84.-ben* olvasható levelek pedig, amelyeket – figyelem! – egy könyvesbolti eladó váltott egy könyvimádó nővel, bűbájosak voltak, így ott, a sötétben, valahogy jó ötletnek tűnt a lapok közé rejtett üzenet. Hiszen, győzködte magát változatlanul a sötétben, az íróasztalánál ülő April, van, amikor egyszerűen a lovak közé kell csapni, és lesz, ami lesz! Reggel gyorsan le is adta a könyvbe rejtett levelet, mielőtt meggondolhatta volna magát, majd most, késő délután, a csendes, puha pulcsis szürkességben, nemigen tudott a munkájára figyelni.

A kaputelefon berregése zökkentette ki merengéséből. Össze is rezzent ijedtében, ugyanis, mint általában, most sem várt senkit. Az egyetlen ember, akinek szokásában állt csak úgy, bejelentés nélkül felbukkanni, Ben, az öccse volt, de róla tudta, hogy aznap délután meghallgatása van. Egy musicalben próbál szerepet kapni, dacára annak, hogy nem tud énekelni...

April az ajtóhoz lépett, és megnyomta a kaputelefon gombját.

– Halló!

– Pizzát hoztam, ööö... Jackson névre.

– Ő a szomszédom – mondta April. – A háromszázötös lakás. – A pizzafutár nem először nyomott rossz gombot. Mr. Jackson, a nyugdíjas tanár, akivel April hébe-hóba váltott pár szót a lenti előtérben vagy a folyosón, minden csütörtökön pizzát rendelt. Aprilt kissé feszélyezte, hogy ezt tudja: úgy érezte, azért van lehetősége így kifigyelni a szomszédok szokásait, mert túlságosan ráér.

– Kösz.

Ezt követően April az ablakból nézte a miniatűr, kétajtós kocsijához visszaballagó pizzást. A kis járművet mintegy megkoronázó, gigantikus méretű, műanyag pizzaszelet láttán eszébe jutott, hogy ezt a fickót talán hazavárja valaki, aki talán már melegíti is a süttöt, hogy majd betehessék a pizzát, amit a párja a műszak végeztével hazavisz. Sőt, ez a valaki talán még érdeklődve végig is hallgatja, hogy miként telt a fickó napja, és milyen kalandokkal járt a pizzaszállítás, és neki nyilván nem kellett levelet dugnia az antikváriumba vitt könyv lapjai közé ahhoz, hogy megismerjen valakit... A kisautó elhajtott.

Mindenesetre a levél célba ért. És aztán, ha a férfi elolvassa, vajon mi lesz? *Nyilván semmi*, gondolta April, aki megint az íróasztalánál gubbasztott, és megint többet agyalt a kelleténél. A tanulság pedig az, hogy talán nem jó, ha felnőtt nők, akik felnőtt munkát végeznek otthonról online (ő a harminchárom évével sem öregnek, sem fiatalnak nem érezte magát), egy Nora Ephron-film „nem szöke” hősnőjének képzelik magukat. (Aprilnek abszolút „antiromkomos”, középbarna haja volt, de azzal hízelgett magának, hogy a frizurája azért jobb, mint Meg Ryané *A szerelem hálójában*@n című filmben.) Lehet, hogy az unalom és a magány hatására lőtt túl a célon, valamint az is lehet, hogy nem valami fényes az íráskészsége. Hiszen a fogalmazványa még csak nem is rendes levél, hanem egyetlen bekezdés, azaz túl rövid, és nem elég vicces. Igazából csak piszkozat, amely még átdolgozásra szorul. April ugyanis hitt az átdolgozásban, az átírásban, a dolgok jobbá tételére való törekvésben, de most, a végtelenbe nyúló este előszelétől meglegyintve, attól rettegett, hogy süket csend fogadja majd a könyvbe rejtett levelét. Hát, igen, lehet, hogy örült ötlet volt...

Viszont nagyon úgy tűnt, hogy az ő életére igencsak ráfér egy örült ötlet, amely felkavarja az állóvizet. Hiszen nagyrészt csak otthon ül, és távmunkát végez egy online ingatlanügynökségnek (azaz

vidám hangvételű e-maileket írogat a potenciális eladóknak), este pedig olvas. Olvasni ugyanis April imádott: mindig is így kapcsolta ki a külvilágot, így napolta el az aktuális gondját-baját, így menekült el jó messzire. A gyerekkora legszebb napjai azok voltak, amikor elvitték a könyvtárba, ahonnan egy kisebb könyvheggyel zsonglőr-ködve botladozott ki a kocsihoz, majd az ágyán fekve olvasott, míg be nem alkonyodott, és az anyukája vacsoráznai nem hívta. Imádtatta a *Felhőkarcolók árnyékában* című Betty Smith-regény főhősét, a tűzlépcsőn olvasgató Francie Nolant, meg a fán gubbasztó Jo Marchot, akit könnyekre fakasztanak az olvasmányai a *Kisasszonyokban*, és az *Egy nagy család – Öt testvér története* című könyvsorozat nővéreit, akik egyforma ruhában és kötényben kerítenek sort rituális könyvtárlátogatásaikra. Aprilnek nem adatott meg, hogy lánytestvére legyen, a fivére, Ben pedig egészen más tészta volt, de a könyvek pótolták ezt a hiányt.

Mostanában főként nyomozónős krimiket olvasott, amelyek főhősei magányos farkasként éldegéltek bájosan fura lakásukban, akárcsak ő, és ötletszerűen összevásárolt kaják sorakoztak a hűtőjükben, akárcsak az övében. Ezek a nők mindig belebotlottak valami rejtélyes gyilkosságba, amelynek felderítése során kizárólag a csalhatatlan logikájukra támaszkodtak, és semmi másra. April úgy képzelte, hogy ez neki is menne, talán egyszerűen azért, mert olvasta a szóban forgó detektívregényeket. Ugyanígy meg volt győződve arról is, miután végignézte a Netflixen a *Hívják a bábát* című sorozatot, hogy végszükség esetén világra tudna segíteni egy babát (feltéve, persze, hogy nem farfekvéses), de ennek bizonyítására még nem adódott alkalom. Most megfordult a fejében, hogy a könyvbe dugott levéllel talán egy kis nyomoznivalót próbál kreálni magának.

Áprilt, akárcsak az ő kedvelt hősnőit, nem zavarta, hogy egyedül él, dacára annak, hogy éjszakánként néha voltak fura zajok, amelyek hallatán megfordult a fejében, hogy bárcsak ott lenne vele még valaki, legalább egy percre. Időnként az volt a benyo-

mása, hogy a háznak muszáj nyújtóznia egyet, és megropogtatnia öreg csontjait. Az ilyenkor produkált, rejtélyes hangeffektusok olyanok voltak, mintha a letűnt korok lakói sugdolóznának, a lakás padlója pedig nappal is kellemesen nyikorgott, mintha még őrizné emlékezetében a régiek lépteit. April ifjabb korában pontosan ilyen, ólomüveg ablakos, könyvekkel teli lakásról álmodott, de manapság már el-eltűnődött azon, hogy vajon tényleg erről kell-e szólnia a felnőtt életnek: a csendben csordogáló, egymástól alig-alig különböző napok végtelen soráról, meg a boldogságba soha át nem csapó, alacsony hőfokú elégedettségről? Annak idején úgy gondolta, hogy harminchárom évesen már igencsak érett korú, sőt, már-már öreg az ember, és ő addigra boldog, megállapodott, tartalmas, teljes életet élő nő lesz. Nem mintha a mostani életével komoly baj lett volna, csak éppen folyton úgy érezte, hogy vár valamire, mondjuk szerelemre, vagy olyan munkára, amely nem csak úgy-ahogy elmegy, esetleg népes, lármás baráti összeröffenésekre, vagy valami váratlan fordulatra.

April, a Türelem Olvasót Terem törzsvásárlója, nemcsak a ház és a lakás letűnt kort idéző bája miatt költözött oda, és nem más-hova, hanem a könyvesbolt közelsége miatt is, mert régóta fantáziált arról, hogy egyszer egy ilyen helyen fog dolgozni. Sokszor figyelte lopva a pult mögött dolgozó férfit a kávézóban üldögélve, vagy a könyvesbolti böngészés közben a szeme sarkából, és megállapította, hogy jóképű, ám ennek valószínűleg nincs tudatában. April ezt abból szűrte le, hogy a férfi sokszor túrt szórakozottan a hajába, amely ezt követően összevissza állt. Olyan benyomást keltett továbbá, mint aki nincs híján a humorérzéknek, és Aprilnek tetszett, ahogy nevet a kollégák poénjain. Nem harsány hahotával reagált ugyanis, hanem halk, reszelős kacajjal, amely sokszor egy icipicivel később csendült fel, mint a többieké. Jegygyűrű nem volt a férfi ujján, és úgy tűnt, hogy senkivel sem áll szorosabb kapcsolatban a bolti dolgozók közül. Azt persze April nem tudhatta, hogy helytállóak-e a megfigyelésen alapuló sejté-

sei, hiszen a fickó simán lehetett meleg, vagy fűzhették eltéphetlen szálak élete csodás párjához, vagy lehetett egy nagy gyökér, vagy akár mindhárom körülmény is fennállhatott egyszerre. És April egyébként sem vehette biztosra, hogy szívesen fogadná-e a közeledését, de ezt csak úgy deríthette ki, ha közeledni próbál. Szentül hitte, hogy a bohókás levéldugdosás megnyerőbb lehet, mint a direkt módszer – vagy legalábbis tegnap még szentül hitte, most pedig már késő volt.

Aznapra lecsukta a laptopot, majd eltűnődött egy kicsit, hogy melyik maradék legyen a vacsora, és általában véve próbált másra fókuszálni. Például arra, hogy miért derül ki folyton a hön áhított, majd az összekuporgatott pénzén megvett bútorokról és dísz tárgyakról, hogy nincsenek igazán otthon a lakásában? Miért néznek ki úgy, mintha idő előtt érkeztek volna a partira, és még várnák a többi A-listás sztárt? Az új fotel például mintha fensőbbes távolságtartással viszonyult volna a többi, javarészt használt bútordarabhoz, akárhány kispárnát hajigált rá April. Felmerült benne továbbá, hogy vajon miért kap fura üzeneteket egy ismeretlentől, aki a maga útját járó vejét keresi (*Vissza kl jönnöd! Gloriának szksge van rád! A gyerekeknek hiányzol!*), meg az is, hogy vajon bunkóság lenne-e, ha megkérné a háromezázhármashat lakó szomszédját, aki tangóleckéket vesz, hogy tíz után halkítsa le a bandoneónzenét, és esetleg zokniban gyakoroljon?

Végül ráírt Benre, csak hogy képben legyen:

Na, hogy ment?

A válasz, szokás szerint, gyorsan érkezett:

Nem valami jól, gondolom, énekest kerestek

April ezen jót kuncogott magában, és közben bepötyögte, hogy: *Musicalbe jelentkeztél, nem?* De gyorsan ki is törölte, és küldött helyette egy szívemójit.

Csendben telt-múlt az idő, ahogy oly sokszor, mintha egy végtelen hosszú lánc szemei lennének a napok. És igazán szép volt ez a lánc, de talán elfért volna rajta egy kis medál, vagy valami. Áprilnek késő este, amikor már az éppen aktuális krimi olvasta az ágyban, folyton a levélre terelődtek a gondolatai. A levélre, amely onnan egy kőhajításnyira lapul a pulton heverő vaskos, kemény fedelű, piros-fekete kötet lapjai között, és csak a sarka kandikál ki egy picit, mint az ismeretlenben puhatolózó kéz. A regényekben az a jó, hogy a rejtélyek mindig megoldódnak, ha talán nem is mindig úgy, ahogy gondolnánk.

2 . F E J E Z E T

WESTLEY

Az emberek folyton a lapok közt felejtenek valamit. Westley-nek, a Türelem Olvasót Terem „használtkönyv-koordinátorának” részben épp az volt a dolga, hogy átlapozza a viszonteladásra átvett köteteket, és eltávolítsa belőlük a „resztlit”. Büszke volt rá, hogy nagy műgonddal végzi ezt a munkát, és ki is rajszögezett a pult fölé a falra egy csomó talált tárgyat. Voltak ott távoli, egzotikus tengerpartot, vagy éppen csillámló várossziluettet ábrázoló képeslapok éppúgy, mint sebtében lekörmölt bevásárlólisták, ATM-es készpénzfelvételi bizonylatok, magazin-előfizetést igazoló nyugták, meg mindenféle random prospektus és szórólap. Az utóbbiak egyikét, amely kétszínű, azaz fekete-lila háttérrel és cirkalmas betűtípussal hirdette az átellenes parton működő „metafizikus vegyeskereskedést”, Westley sokszor bámulta hosszasan, és közben azon törte a fejét, hogy vajon kikből állhat a klientúra? Sorakoztak továbbá a falon megfakult születésnap-i üdvözlőkártyák, mozijegycsonkok, valamint múzeumi ajándékboltban beszerzett, túlárazott, művészi, vagy inkább művészieskedő kivitelű könyvjelzők is. Amolyan hevenyészett glóriaként övezte a pultot a sok elfeledett kincs.

Westley-nek, aki csaknem hat éve dolgozott a boltban, néha már el kellett gondolkodnia, miként is került ő oda. Ilyenkor már-már úgy érezte, hogy ő is váratlanul csöppent a Türelem Olvasót Terembe, mint az említett képeslapok és könyvjelzők, és megtetszett neki a légkör. A könyveket kisfiú korától kezdve imádta, és mindig is job-

ban érezte magát egy lebilincselő történet, mint egy másik ember társaságában. Hiszen akit könyvek vesznek körül, annak nem kell attól félnie, hogy valami rosszat mond, és Westley roppant komfortosan érezte magát így: mintha csak barátok közt lett volna.

Egyetlen gyermeke volt a szüleinek, akik valósággal ajnározták őt. Számtalanszor hallgatta végig kénytelen-kelletlen, feszengve a sztorit, amely szerint az anyja csak ámult-bámult újszülött fia láttán, és nem tudott betelni a szépségével. Ráadásul akkori kedvenc filmjének, *A herceg menyasszonyának* hősről nevezte el, így Westley egy életen át hallgatta boldog-boldogtalantól, hogy „Ahogy parancsolod!”* (Tényleg *mindenki* látta azt a filmet?!) Önhibáján kívül megtanulta továbbá, hogy a jó kinézetű embereknek sok minden elég könnyen megadatik. Nem mintha különösebben szépnek tartotta volna magát: a tükörben látott arca az ő szemében olyan volt, mint bármelyik másik arc, és nem tudta, mivel vehetné rá a haját arra, amit a filmekben látszólag könnyedén érnek el a férfiak. De másoktól folyton azt hallotta, hogy jóképű, és ilyenkor nemigen tudta, mit mondhatna.

Amikor Westley tinédzserként felfedezte magának a Türelem Olvasót Terem nevű boltot, az valóságos revelációval ért fel számára. Mivel nem szerette, ha rá irányul a figyelem, boldogan „szívódott fel” a polcok között, vagy a kissé megfáradt, de azért még süppedős fotelek egyikében. Rövidre szabott egyetemi pályafutása alatt, majd utána is ez volt a kedvenc helye, ahol órákig elüldögélt a laptopjával meg egyetlen csésze kávéval, és másokkal csak elvétve váltott szót. Már évek óta használta amolyan egyszemélyes klubházként a boltot, amikor meglátta az ablakban a „Munkatársat felvesszünk” feliratú táblát. Akkor épp jól jött neki az újrakezdés lehetősége, és elbűvölte a munkaerőtoborzás eme bájosan „retró” módja is. *Hát van még ember manapság, aki így talál munkát?*, suhant át az agyán, és a kérdés el is dőlt.

Westley úgy tartotta, hogy a Türelem Olvasót Terem ideális méretű könyvesbolt, azaz olyan benyomást kelt, hogy könyvek töm-

* Kiss Katalin fordítása.

kelege, avagy garmadája sorakozik a polcain, ugyanakkor elég kicsi ahhoz, hogy lakályos kis zugnak tűnjön, ahova be lehet húzódni a Seattle-ben nem ritka esős napokon. Ráadásul kellemes, pajtaszerű külsőt kölcsönzött a boltnak a magas mennyezet és a lágy, meleg árnyalatú fapadló, amely egy icipicit puhának hatott, ha rálépett az ember, mintha az évek során átváltozott volna szőnyeggé. A korábban Könyvimádó névre hallgató üzlet (Westley-nek a mostani név jobban tetszett) már évtizedek óta működött ezen a csendes környéken, az egyetem campusától nem messze, két, fákkal és Craftsman-stílusú házakkal szegélyezett utca sarkán.

Az itt dolgozók közül senkinek sem volt emléke a kezdetekről, de az idős törzsvevők olykor felidéztek a technika vívmányaitól mentes hőskort. A Harry nevű régi vágású, sétapálcával közlekedő úriember például, aki minden második pénteken betért egy klasszikus brit krimiért, és mindig egy kifakult, megpuhult húszdolláros-sal fizetett, előszeretettel mondogatta, hogy hajdanán egy kis, sárga táblára írogatta fel a személyzet az eladott könyvek címét. Harry ezt kissé szemrehányóan adta elő, pedig a Türelem Olvasót Terem egyébként nagyon is ápolta a tradíciókat. A kassza fölött mindmáig ott lógott a két mosolygós könyvárust ábrázoló gyerekrajz, amelynek alkotójára már senki sem emlékezett, és arra sem, hogy pontosan mikor készült. Csak azt tudták biztosan, hogy a szóban forgó kisfiú vagy kislány már alighanem felnőtt, és akár dolgozhatna is a boltban. Hátul, a kis kávézóban, egész jó péksütit lehetett kapni, a szendvicseket viszont talán túlgondolta egy kicsit a készítőjük. A lekváros-prosciuttós paninit például Westley még sosem kóstolta meg, de tervezte, hogy majd egyszer, talán. Esténként a korosodó papír, a kávé és a korlátlan lehetőségek aromája váltotta a friss péksütemények illatát.

Egy szó, mint száz, a Türelem Olvasót Terem kellemes hely volt, ahol jólesett elidőzni, és Westley meg volt elégedve a sorsával. Szívesen elolvasott bármit, ami szépirodalom, de főleg a régi könyvekért volt oda, amelyek valakinek az egykor ronggyá olvasott, kedvenc ré-

szénél nyíltak ki. Ha ilyen kötetet tartott a kezében, az olyan volt, mintha egy olvasó szelleme leskelődne a válla fölött. Szerette az erőteljes lapozás nyomait, az oldalak tetején látható apró szakadásokat is, meg a számárfületeket, és a ceruzával odalehelt, halvány aláhúzásokat, széljegyzeteket. Örült, hogy közöttük töltheti a napjait, de harmincöt évesen azért motoszkált benne a kínos gondolat, hogy ő bizony nem túl ambiciózus. Hiszen csak várja, hogy történjen vele valami, aztán csodálkozik, hogy miért nem történik semmi, és talán nem elég, ha könyvlapozgatással mulatja az időt. Igen, talán ki kellene próbálnia valami mást, ami talán épp őrá vár, de még soha nem jutott eszébe. Talán meg kellene találnia a módját, hogy több pénzt keressen, és kivehessen egy lakást egyedül... Ám Westley egyelőre beérte azzal, hogy a munkatársai (zömmel) kellemes emberek, és ha van egy kis pangás, mindig talál valami jóféle olvasnivalót. Egyszer régen olyan munkája is volt, amely tényleg sokat jelentett neki, de aztán balul sült el a dolog, és az életének arra a lezárt fejezetére már gondolni sem szeretett. A könyveknek megvan az a nagy előnyük, hogy nem kérdezősködnék, a kollégák pedig olykor megtették ugyan, de mindig le tudta szerelni őket valami udvarias, semmitmondó válasszal.

Egyszer csak felbukkant az antikvárpult előtt a Raven nevű kolléganője, akinek aznapi pólóját egy Louisa May Alcott-idézet ékesítette: „Úgy odavan a könyvekért, hogy megbuggyant tőlük az agya.” Raven amolyan egyenruhaként hordta az irodalmi utalásokkal súlyosbítt pólóit, melyeknek tárháza, úgy tűnt, kiapadhatatlan. Westley simán el tudta képzelni, hogy a lány nagy tételben szerzi be őket valami extrém igényekre specializálódott weboldalon. Azt pedig tapasztalatból tudta, hogy Raven bosszús arckifejezése nem feltétlenül jelent rosszat, mert nála ez az alap.

– Figyelnéd, hogy befut-e használt példány a *Szarkagyilkosságok*-ból? – kérdezte Raven. A hanghordozása azt sugallta, hogy mázsás súly nyomja a vállát. – Telefonáltak valami könyvklubból – folytatta –, hogy most rögtön kéne nekik, amennyi csak van. Rendelni tudok, de elég nagy az átfutási idő. Szokás szerint.

– Oké. Nyitva tartom a szemem – mondta Westley, majd tett egy bágyadt karmozdulatot a még átnézetlen dobozok és szatyrok felé. Elvileg nem lett volna szabad csak úgy, jóváhagyás nélkül otthagyni a könyveket, mégis nap mint nap megtörtént. Ugyanis mindig volt, aki inkább lemondott a szerény anyagi ellentételezésről, mert nem akarta látni, amikor görcsö alá veszik az irodalmi ízlését. – Amúgy az egész jó – tette hozzá Westley, mert kedves akart lenni Ravenhez, valamint tényleg olvasta a *Szarkagyilkosságokat*, és őszintén tetszett neki. Nagy kedvencei voltak a fordulatos, „csavaros” krimik. – Te olvastad? – kérdezte, mire Raven megrázta a fejét.

Aztán csend telepedett rájuk, amely már kezdett egy leheletnyit kínossá válni, amikor Raven szó nélkül odébbállt. Kettejüknek volt némi romantikus múltja, bár talán nem a „romantikus” a legtalálhatóbb jelző a röpké smárolásra, amely a karácsonyi céges bulin, az önszorgató könyvek és memoárok alatt roskadozó polcok közt zajlott le, majd januárban egy rendkívül feszélyezett, karót nyelt beszélgetés követte. Ez utóbbit Westley kezdeményezte némi habozás után, és gyorsan megegyeztek abban, hogy a dolog nem jelentett semmit, csak megártott a sok potya chardonnay, és marad köztük a kölcsönös tiszteleten alapuló, kollegiális viszony. Csakhogy már beköszöntött a május is, és még mindig úgy kommunikáltak egymással, mintha valami színdarabot próbálnának. Westley-nek sűrűn eszébe jutott, hogy ha az a bizonyos „metafizikus vegyeskereskedés” forgalmazna olyan terméket, amely alkalmas a múlt nem kívánt részeinek törlésére, habozás nélkül megrendelné. Megfogadta továbbá, hogy céges rendezvényen soha többé nem iszik alkoholt, valamint talán az eddiginél több energiát fektet abba, hogy találjon egy kedves lányt, akivel nem áll munkakapcsolatban. Hogy ehhez miként lásson hozzá, az még nyitott kérdés volt, persze.

Westley-nek rengeteg ideje volt arra, hogy efféle dolgokon megrengjen. Az üzletbe ugyanis folyamatosan, de elég gyéren csordogáltak a vevők, és kifejezett „nyüzsi” csak a karácsony előtti héten volt, meg azon ritka hétvégéken, amikor Julia, a tulaj és üzletvezető

mindenre kiterjedő, húszszázalékos leértékelést hirdetett, hogy új kuncsaftokat csábítson be. Westley sokszor eltűnődött azon, hogy miként tud fennmaradni a Türelem Olvasót Terem, hiszen az Amazon korában nem könnyű a hagyományos, téglafalak közé zárt könyvesboltok élete. Juliától azonban nemigen tudtak meg semmit azon túl, hogy kedvesnek kell lenni a vevőkkel, és rá kell beszélni őket a jó könyvekre. A kuncsaftok, akik között sok volt a környéken lakó törzsvásárló, sokszor konkrét kéréssel érkeztek, mert hallottak vagy olvastak egy-egy könyvről. Nemrég adódott egy kis probléma is, mivel egyesek csak azért tértek be, hogy felírogassák a címetek, majd otthon megrendeljük a könyveket olcsóbban a neten. Julia a hosszan tartó, szűrős nézés stratégiáját alkalmazta a jegyzetelő, vagy telefonnal könyvborítót fotózó „vevők” ellen. Az introvertáltabb munkatársaknak nemigen feküdt ez a módszer, így Westley-nek sem, Raven viszont határozottan élvezte, és a lézersugárként lövellt pillantása hatni tudott a megtévedt kuncsaftokra. A szégyenkeltés taktikája tehát furcsamód bevált, és a probléma többé-kevésbé megszűnt.

Westley-nek, aki heti öt napot dolgozott rugalmas időbeosztásban, a többi főállású kollégával kellett a legtöbbször együttműködnie, azaz, Juliát is beszámítva, négy emberrel. Az évek során kiderült, hogy mindegyiküknek van valami „szerelemprojektje”, Raven például fonalfestő. A lakásán űzi az ipart, és nemegyszer mesélte már el nagy büszkén, hogy felfedezte a kék szín új árnyalatát. (A kék ugyanis, a jelek szerint, korlátlan lehetőségeket rejt.) Andrew, aki minden áldott nap, még a légkondimentes nyári hőségben is blézerben járt munkába, jogra akart felvételizni, Julia pedig folyton a három, kivételesen okos és imádni való unokájáról mesélt. Párszor el is hozta őket a boltban rendezett meseolvasásra, és Westley az égvilágon semmi kivételeset nem látott bennük, de hát mit tudhatta ő? Alejandráról pedig az derült ki, hogy fantasyregényt ír, amely egy olyan bolygón játszódik, ahol mindenkinek folyamatosan és szemmel láthatóan nő a haja. Sokszor az ablakon kibámulva törte a fejét

a következő fejezeten, és Westley ilyenkor kíváncsian figyelte, mert izgatta, hogy milyen lehet az, amikor valaki létrehozza a saját, öntörvényű világát. Irigyelte a kollégáit, amiért mindannyiuknak van valamije a könyvesbolton kívül, amit szeret.

A Türelem Olvasót Terem használt könyveket is forgalmazott, és Westley-t még mindig meg tudta lepni, hogy milyen sokan jönnek dugig megrakott dobozokkal vagy szatyrokkal, hátha rájuk mosolyog a szerencse. Pedig arra még nem volt példa, hogy valaki nagyot szakított volna, mert Julia, aki folyton a *cash flow* miatt aggódott, a levásárlás híve volt. Úgy terelte a helyes irányba a kuncsaftokat, hogy kétszer akkora összegű „utalványt” ajánlott fel, mint amennyit készpénzben fizetett volna a könyvkupacokért, amelyek nagyrészt elnyűtt, puha fedelű kötetekből, régi tankönyvekből és dedikált szakácskönyvekből álltak, valamint sokszor felbukkant *A szürke ötven árnyalata*, amelyet úgy tűnt, mindenki megvesz, de senki sem tárol szívesen az otthonában. A friss felhozatalt szortírozó Westley-nek gyanús volt, hogy az aznapi kínálat tipikusnak mondható, azaz a kötetek maximum harmadrésze vehető át viszonteladásra, a többit pedig vagy a közkönyvtárnak adományozzák, vagy visszakapja a kuncsaft, ha megadta a nevét. Westley tudta, hogy a használt könyvek fokozatosan szállnak alá, avagy csúsznak le a lejtőn, és gondolni sem szeretett azokra, amelyek a kutyának sem kellenek. Olykor fantáziálgatott egy szomorú, távoli, lakatlan szigetről, amelynek partjait viseltes állapotú, kommersz thrillerek és tahinifoltos vegán szakácskönyvek lepik el.

Úgy tűnt, hogy a most átvizsgált kupac kifakult borítójú, megroppant gerincű, számarfüles köteteire is hasonló sors vár, vagyis a kuka az egyetlen opció. Hiszen a kivénhedt flanellepedővel veteledő puhaságú, matuzsálemi korú kötetekre a könyvtár sem tart igényt – ám Westley, amikor közelebb húzta magához a könyveket, arra lett figyelmes, hogy az egyik mintha még fénylene, és a mérete sem puha fedelű kötetre vallott. Megnézte a címét: *Remegő rönkök*. A borítón egy khaki színű egyenruhát viselő férfi ölelkezett egy hasonló öltözetű nővel a laza ecsetvonásokkal felskiccelt erdőben,

amelynek egyik sarkában füst gomolygott. Duke Munro, a szerző neve nem csengett ismerősen, a dizájn reményteljes amatőrizmusa viszont megfogta Westley-t, olyannyira, hogy megfordította a könyvet, és elolvasta a fülszövegét:

Rátalálhat-e a szerelem két tűzoltóra egy isten háta mögötti álmóshelyen? Verity Sloane nem azért választotta ezt a hivatást, hogy férfiakkal ismerkedjen, hanem azért, mert rajong az elemekért, különösen a tűzért és a vízért. A Hegyvidéki Tűzoltóság 39B körzetének első nőnemű munkatársa és a csapatot régóta vezető Will McEwan között azonban csak úgy pattognak a szikrák – de vajon miféle szikrák?

Westley már-már a polcra helyezendő könyvek kupacára dobta a *Remegő rönköket*, amikor a szemébe ötlött a szerző fényképe, amely a hátsó borító alján szerénykedett. A skót kockás flanelinget viselő, szakállas, harmincas Duke Munrót, aki, furcsamód, igen-csak hasonlított Westley-re, a nyúlfarknyi életrajz „a férfias mesék közkedvelt költőjeként” aposztrofálta. Kiderült továbbá, hogy az északnyugati országrészben, a Csendes-óceán partvidékén él, és szeret ehető, vadon élő növényeket gyűjtögetni, sziklát mászni, a sziklaszirt peremén állni (*Ez valami metafora lenne?*, suhant át Westley agyán), valamint a fenntartható konyhának is lelkes híve. A kis könyvkiadó, amelynek gondozásában a regény napvilágot látott, nem volt ismerős. Westley-ben felmerült, hogy a szerző akár fizethetett is a műve megjelentetéséért, de újabban egyre nehezebb volt megállapítani, hogy tényleg ilyen profilú, úgynevezett „hiúság-legyezgető” kiadóról van-e szó. Az viszont egyértelműen látszott, hogy romantikus regényt tart a kezében.

Márpedig Westley, dacára annak, hogy egy híres romantikus film hőse után kapta a nevét, nem volt oda ezért a műfajért, vagy legalábbis ezt beszélte be magának, mióta a legutóbbi kapcsolata oly csúnyán zátonyra futott. Már jó hosszú ideje éldegélt szingli-

ként (leszámítva a céges bulikon olykor elkövetett, félresikerült dévajkodást), a lakótársai pedig, akikkel közösen béreltek egy házat, kellemes, de eléggé távolságtartó emberek voltak. A romantikus regényt tehát általában a kerülendő dolgok közé sorolta, de most, váratlanul és furcsamód, érzett bizonyos lelki rokonságot a *Remegő rönkök* szerzőjével. Felmerült benne, hogy ez a regény talán egyenesen arról szól, hogy milyen élete lehetne, ha nem pányvázta volna ki magát ilyen gondosan ehhez a könyvesbolthoz. Vagy ha nem arról szól, akkor is szórakoztató olvasmánynak ígérkezik a rendszerint egyedül elköltött vacsorája mellé, és talán elhozhatja egy új korszak, a dolgokra való igent mondás korszakának kezdetét, ami nem lenne baj, hiszen a nemet mondással, ugyebár, nem sokra ment.

Kissé alattomban suvasztotta be a *Remegő rönkök*et a futártáskájába, pedig senki sem tett volna szemrehányást azért, hogy hazavisz egy használt könyvet. Ez kimondatlanul is a munkaköre járulékos előnyei közé tartozott, és ő elég sűrűn élt a lehetőséggel.

A Duke Munro körül forgó gondolataiból Julia hangja zökkenette ki:

– Westley, átfáradnál ide? – kiáltotta el magát a főnökasszony a bolt másik felében. – Csak egy gyors „összetartásra”. – Az ősz, tüsihajú Julia imádta a másodkézből vett, hosszan leomló Eileen Fisher ruhákat (sokszor el is mondta, hogy éppen hol kaphatók akciósan, pedig nem úgy tűnt, hogy ez bárkit is érdekelne), és szívesen használt sportos szófordulatokat, ha a munkatársaihoz beszélt. Westley kedvelte, mert méltányos és igazságos főnök volt, de könnyen el tudta képzelni az edző vagy a kiképző őrmester szerepében, aki hársányan fekvőtámaszoztatja vagy éppen „plankelteti” alárendeltjeit.

A „nagy pultnál” már egybegyűlt a főállású munkatársak maroknyi csapata. Az arcokra nemigen ültek ki a várakozásteli izgalom, vagy pláne az érdeklődés jelei.

– Szia, Westley! Megtaláltad az Octavia E. Butler-könyvet, amit odatettem neked? – érdeklődött Alejandra, aki épp az új, puha fedelű köteteket pakolta ki a dobozból.

– Igen, kösz – felelte Westley, aki alapvetően nem rajongott a sci-fiért, de szívesen hallgatta, ahogy Alejandra a nagy kedvenceiről áradozik. – A hétvégén belekezek – ígerte, és készséggel folytatta volna még a társalgást, de kifogyott a mondanivalóból.

Szerencsére Julia már kezdte is az „összetartást”. Az efféle röpgyűlést többnyire valamelyikük születésnapja vagy egy közelgő ünnep ihlette, vagy ha mégsem, akkor Julia arra hívta fel a társaság figyelmét, hogy a polcokon rendet kell tartani. (Valamiért szükségét érezte, hogy ezt újra meg újra elmondja, holott a Türelem Olvasót Terem vevőterében eleve katonás rend volt.) Most viszont azt olvashatták le az arcáról, hogy ennél nagyobb horderejű dologról van szó.

– Mindenki itt van? – kérdezte, és közben mintha megszámolta volna őket magában.

– Aha – mondta Andrew, aki sűrűn hangoztatta, hogy elvből ellenzi az „összetartást”, mint olyat. – Nem mintha túl sokan lennénk – tette hozzá, de Julia ezt meg sem hallotta.

– Oké! – harsogta a nő élénk, vidám hangon. – Roppant izgalmas közlendőm van. Képzeljétek, benne leszünk egy filmben!

Az „izgalmas közlendő” körülbelül olyan tompán puffant, mint a vaskos, kemény fedelű könyvek a pulton. De Julia elengedte a füle mellett a síri csendet, és rendületlenül folytatta:

– Talán hallottatok már Donna Wolfe-ról, a *Tizenketten vacsorára* rendezőjéről. Tudjátok, az a kannibálos film. Botrány, hogy nem jelölték Oscarra. – Ez is a csönd feneketlen kútjába pottyant. – Szóval Donna Wolfe itt van Seattle-ben, és az új filmje részben egy könyvesboltban játszódik – és itt akar leforgatni pár jelenetet! – Julia itt drámai hatásszünetet tartott, és a reakciókat várva körülnézett.

– Szóval ez is olyan könyvesbolti mozi, mint *A szerelem hálójában*? – Alejandra, hogy Julia kedvében járjon, még némi izgatottságot is csempészett a hangjába. Amúgy törőlmetszett mozibolond volt, aki bármikor boldogan összerakott az üzletben egy „Könyvtől a filmig” tematikájú installációt, és eleve azért jelentkezett a Türelem Olvasót Terem álláshirdetésére, mert imádta a fent említett Meg Ryan-filmet.

De csalódnia kellett, és egyszer, megjátszott felháborodással, el is mondta Westley-nek, hogy nem érti, miért nem gyűlik össze soha a csapat egy kis közös éneklésre, mármint munkaidőn kívül, és miért nem aggatnak fel újabb „pilácsfüzéreket”, ha valami probléma adódik. Westley-nek, aki nem látta az ominózus filmet, gőze sem volt róla, hogy miről beszél Alejandra, és arról sem, hogy mi az a pilácsfüzér.

– Igen – mondta Julia, akin látszott, hogy kissé lelombozza a lanya ha fogadtatás. – Vagyis nem. Ez a film nagyon más lesz, mint *A szerelem hálójában*. Illetve csak gondolom, hogy más lesz, mert igazából nem tudok róla semmit.

– Miért pont itt forgat Donna Wolfe? – tudakolta Andrew, aki szerette, ha ő teheti fel a kemény kérdéseket. Sokszor úgy tűnt, hogy máris a tárgyalótermi fellépéseire, vagyis a szófukar tanúk megdolgozására készül.

– Mi is benne leszünk a filmben? – kérdezte Alejandra.

– Munkaidőben lesz a forgatás? – szólalt meg Westley.

– Jár érte pluszpénz? – így Raven.

– Egyik kérdésre sem tudom a választ – mondta Julia, akinek a lelkesedését mintha máris lelohasztotta volna a faggatózás. – De hamarosan minden kiderül. Elég szűk az időkeret, mert, azt hiszem, viszszaállított egy másik könyvesbolt, és valaki minket javasolt helyette Donna Wolfe stábjának. Azt hallották az illetőtől, hogy a Türelem Olvasót Terem pont olyan „látványvilágot” nyújt, amilyen neki kell, bármit is jelentsen ez. A lényeg, hogy még a hó vége előtt el akarják kezdeni a munkát, és hetekig itt lesznek. Ami nagyszerű, hiszen óriási reklámértékkel bír, úgyhogy természetesen igent mondtam. A jövő hét elején el is látogat hozzánk a stáb néhány tagja, köztük egy helyszínfelderítő. – Az utolsó szót Julia jelentősegteljesen, szépen artikulálva mondta ki, mintha ez a munkakör valami egzotikus műtárgy lenne, amellyel nagyon óvatosan kell bánni. – Kérlek titeket, hogy legyetek a segítségükre, amiben csak tudtok! – tette még hozzá, majd egy bosszús kézmozdulattal feloszlatta a röpgyűlést. – Na jó, nyomás vissza dolgozni! További részletek később.

Az antikvár könyvek pultjához visszaballagó Westley azon tűnődött, vajon mivel járhat, ha filmet forgatnak a boltban? A *Tizenketten vacsorára* című filmszatírárt, amelyben főszerephez jut a kannibalizmus, valamint a vacsorapartik etikettje, látta, de nem igazán értette. Azt viszont tudta, hogy elég nagyot szólt, mármint ahhoz képest, hogy művészfilm, és gyorsan rá is guglizott Donna Wolfe-ra, miután úgy fordította a monitort, hogy a kollégái ne lássák. Fel is jött jó néhány cikk, valamint fényképek, amelyeken a rendezőnő mindig sötét szemüvegben volt látható. Westley nem tudta, hogy ez valami látásproblémát jelez-e, vagy csak azt, hogy Donna Wolfe fenn hordja az orrát. A Wikipédia azt is elárulta, hogy a művésznő hatvan felé jár, és több filmjével is felhívta magára a kritikusok figyelmét, ha a nagyközönségét nem is. Kiderült továbbá, hogy „elképesztő a vizuális érzékenysége”, és „a film eszközeivel történő kérdésfelvetéshez” is van tehetsége. Westley mindebből azt szűrte le, hogy a filmjei minden bizonnyal komplikáltak és nem túl szórakoztatóak. Hogy mit keres Donna Wolfe Seattle-ben, azt nem tudta, de a forgatás érdekesnek ígérkezett. Legalább kikökkenti a nem túl felemelő napi rutinból, vagy... vagy valami.

Westley nekilátott a soron következő, adományként otthagyott könyvkupacnak. Egy-két percre elvonta a figyelmét a legfelső kötetből kihulló lottószelvény. Ez elég sűrűn előfordult, és ő most is megnézte gyorsan az interneten, hogy nem nyertes szelvénnel van-e dolga. Még sosem érte ekkora szerencse, és most sem, viszont így, hogy mással volt elfoglalva, megfeledezett a szokásos „eljárásrendről”. Most nem lapozta át a többi könyvet, amelyek egytől egyig könnyen eladható krimik voltak, csak rájuk ragasztotta az új árcédulát, és a kiskocsira pakolta őket, amelyet majd Raven elhúsz, ha legközelebb arra jár. Westley örömmel látta, hogy befutott egy példány abból a regényből is, amit Raven kért. A *Szarkagyilkosságok* a kupac tetejére került.